

13.

นายทหารคนสนิท

พมเองเมื่อจบไปอยู่หน่วยรบพิเศษ ก็ไปใช้ชีวิตโลดแล่น
ในวิถีของนักรบพิเศษอยู่หลายปี ลักษณะงานของผม
สมัยนั้นก็ป็นงานการต่อต้านการก่อการร้ายสากล และการรักษาความ
ปลอดภัยบุคคลสำคัญ ผมใช้ชีวิตอยู่กับหน่วยรบพิเศษหลายชาติ
เกือบจะตลอดเวลา

ในช่วงสองปีแรก เพราะมีการฝึกพร้อม ยกเว้นว่ามีภารกิจพิเศษ
ที่ต้องปฏิบัติ และผมต้องฝึกเพื่อที่จะรองรับกับภารกิจที่เปลี่ยนจากการ
ต่อต้านการก่อการร้ายสากล กับการรักษาความปลอดภัยบุคคลสำคัญ
ไปสู่การปฏิบัติการพิเศษ ซึ่งจะต้องปฏิบัติการได้ทั้งจากทางอากาศ ทาง
น้ำ ในพื้นที่ป่าภูเขา และการปฏิบัติการในเมือง และพื้นที่สิ่งก่อสร้าง

จวบจนกระทั่งเมื่อช่วงหลังจาก พฤษภาคม 2535 (ช่วง พฤษภาคม 2535 ผมกำลังฝึกอยู่ที่ประเทศออสเตรเลีย) หลังจากที่ผมกลับจากการฝึกที่ต่างประเทศมา ผมก็ได้รับมอบภารกิจให้นำกำลังนอกเครื่องแบบมาดูแลเรื่องความปลอดภัยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ที่ถูกขู่วางระเบิดจากบุคคลไม่ทราบฝ่าย เนื่องจากจะมีการเปลี่ยนตำแหน่งผู้นำเหล่าทัพ แต่ก็ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่จนจบภารกิจ เพราะผมได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาให้นำกำลังส่วนหนึ่ง ย้ายไปปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัยให้กับ ผู้บัญชาทหารบกคนใหม่ที่ขึ้นดำรงตำแหน่งในขณะนั้น เมื่อปฏิบัติภารกิจได้ประมาณ 2 - 3 เดือน ก็ได้รับความไว้วางใจจากผู้บัญชาการทหารบก ให้ปฏิบัติหน้าที่นายทหารคนสนิทอีกตำแหน่งหนึ่ง ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน เพราะนายทหารคนสนิท (ทส.) ของผู้บัญชาการทหารบก ส่วนใหญ่จะเป็นนายทหารชั้นนายพัน และจบจาก รร.เสนาธิการทหารบก ขณะที่ในขณะนั้นผมยศเพียงแค่ร้อยโท

ในช่วงแรกของการเป็นหัวหน้าชุดรักษาความปลอดภัยนั้น ก็ต้องปรับตัวมากมาย เนื่องจากผมไม่สามารถทำงานได้เต็มรูปแบบ และตามหลักการ เนื่องจาก ผบ.ทบ. ท่านไม่ชอบให้ทำอะไรดูเป็นการเอิกเกริก ผมเองก็ต้องนอนที่บ้านของท่านทุกวัน เพราะว่าเป็นความรับผิดชอบของผมที่จะต้องดูแลความปลอดภัยให้ท่านและครอบครัว ตลอดเวลาที่ผมปฏิบัติหน้าที่ ผมไม่ได้กลับบ้าน ก็ราวๆ รวม 2 ปี ทำงาน 24 ชม. 7 วัน จะมีได้พักบ้างถ้า ผบ.ทบ. ไปต่างประเทศ และผมไม่ได้ไปด้วย แต่ส่วนใหญ่แล้วท่านไปไหนมาไหนผมก็ไปด้วย

ต่อมาเมื่อรุ่นพี่คนหนึ่งที่เป็น ทส. ของ ผบ.ทบ. เกิดจะต้องเตรียมตัวสอบเข้ารับ รร.เสนาธิการทหารบก เลยลาหยุด ผบ.ทบ. ท่านก็เลย

ให้ผมทำหน้าที่แทน และเมื่อรุ่นพี่ท่านนั้นได้เข้าไปเรียนใน รร.เสธ.ทบ. ผมเองก็เลยรับหน้าที่เป็น ทส. อย่างเต็มตัว แถมพ่วงท้ายด้วยงานเดิม คือรักษาความปลอดภัยท่านและครอบครัว

ชีวิตการเป็นทส. นั้นได้สอนอะไรผมมากมาย ตั้งแต่การวางตัวในสังคม การแต่งกาย ระเบียบวิธีทางการพูด การประสานงานทั้งในวิชาชีพเดียวกัน คือกับทหารด้วยกัน และนอกวิชาชีพ ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานราชการ และภาคเอกชน

ผมยังจำได้ว่างานแรกเลยที่ผมทำหน้าที่เป็น ทส. นั้นถึงกับทำให้ผู้บัญชาการทหารบกท่านเสียหายเป็นอย่างมาก วันนั้นตอนเย็น ท่านและคุณหญิงต้องไปงานเลี้ยงรับรอง รมว.กลาโหมอินโดนีเซีย ซึ่ง ผบ.ทบ. นั้นท่านเป็นเพื่อนกับ รมว.กลาโหมอินโดนีเซียพอดี ในงานเลี้ยงรับรองที่จัดโดยกระทรวงกลาโหม ในบัตรเชิญนั้นระบุการแต่งกายด้วยชุดสากลสีเขียวเข้ม

ผมเองนั้นด้วยความที่ยังใหม่อยู่กับงานเหล่านี้ ในตอนปลายวันนั้น ผบ.ทบ. ท่านถามผมว่า วันนี้งานตอนเย็นแต่งชุดอะไร ผมก็อึกอัก เพราะจำไม่ได้ ท่านก็เลยถามต่อว่า “ชุดลำลองแขนยาวหรือเปล่า?” ผมจำได้คลับคล้ายคลับคลา เลยตอบไปว่า “ใช่ครับ” พอตกตอนเย็น ท่านกลับไปแต่งตัวที่บ้าน ก็ออกมาพร้อมคุณหญิง พอเราไปถึงงานซึ่งจัดที่โรงแรมริเจนท์ ฝ่ายต้อนรับก็มารอรับท่าน ทุกคนก็มองท่านด้วยสายตาแปลก พอเดินไปได้สักพัก ท่านก็คงเอะใจ ท่านเลยหันไปถามนายทหารที่มาต้อนรับว่า “ตกลงวันนี้แต่งชุดอะไรกัน” นายทหารท่านนั้นก็ตอบว่า

“ชุดสากลสีเขียวเข้มครับ”

เท่านั้นแหละครับท่านก็เดินกลับมาที่รถกับคุณหญิง และท่านก็โทรศัพท์ในรถแจ้งให้กับเจ้าของงานว่าท่านไม่สบายกระชั้นหันไม่สามารถไปได้ และวันรุ่งขึ้นท่านต้องโทรศัพท์ไปขอโทษ รมว.กลาโหม อินโดนีเซีย ส่วนในรถผมเองก็นั่งตัวสับ โดนท่านบ่นนิดหน่อยนับว่าโชคดี เพราะว่าท่านอาจจะเห็นว่าเป็นงานแรกของผม

หลังจากเหตุการณ์ในคราวนั้นทำให้ผมเองนั้นไม่ประมาท ก่อนที่จะมีกำหนดการทำอะไรก็ตามผมจะศึกษาโดยละเอียด และจะบรรยายให้ท่านฟังทุกครั้งก่อนที่จะไป ไม่เคยผิดพลาดอีกเลย เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ทำให้ผมมีความละเอียดมากขึ้นกับลำดับขั้นตอนต่างๆ

ไม่ใช่เฉพาะในงานพิธีการเท่านั้น รวมถึงเรื่องอื่นๆ อีกด้วย เช่น การติดตาม ผบ.ทบ.เดินทางไปต่างประเทศ การติดตาม ผบ.ทบ.ไปประชุมที่สภา เพราะว่าท่านเป็นสมาชิกวุฒิสภาในสมัยนั้น การติดตาม ผบ.ทบ.ไปประชุมที่ธนาคารทหารไทย เพราะว่าท่านเป็น รองประธานกรรมการบริหาร และก็มีอีกหลายๆ ที่ที่ทำให้ผมได้พบได้เห็นอะไรมากมาย

นอกเหนือจากหน้าที่การงานที่ได้ทำให้ผมเองได้พบอะไรใหม่มากมาย จนทำให้ผมตื่นตาตื่นใจ การพบปะผู้คนก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ผมคิดว่าผมได้อะไรเยอเยาะจากการเป็นนายทหารคนสนิท ก็เป็นธรรมดาครับเมื่อเราอยู่ใกล้กับผู้มีอำนาจ หลายคนก็อยากที่จะเข้าหาผมเองนั้นได้เจออะไรแปลกๆ มากมาย อย่างที่ผมไม่เคยคิดมาก่อน อย่างเช่น การเปิดประตูรถความจริงก็เป็นหน้าที่ของผม ไม่ว่าท่านจะขึ้นรถหรือลงรถ มีหลายครั้งหลายคราที่หลายคนแย่งผมเปิดประตูรถ

ติดตาม ผบ.ทบ. ไปจีน ที่คุนหมิง

ติดตาม ผบ.ทบ. ไปจีน

เคยมีหลายคนเรียกผมไปคุยด้วยเพื่อที่จะหาข้อมูลว่า ผบ.ทบ. ท่านจะไปไหนอย่างไรมีกิจวัตรอะไร ผมเองก็ต้องระวังเรื่องเหล่านี้ เพราะว่าผมเองนั้นก็ทำงานทางด้าน รปภ. ประจำตัวท่านอีกด้วย นอกจากนี้ นักข่าวสายทหารเองนั้นก็มักจะชอบมาคุยกับนายทหารคนสนิทของนายทหารชั้นผู้ใหญ่ ส่วนผมเองนั้นก็พยายามหลบ หรือไม่ค่อย

ได้คุยอะไรกับนักข่าวเพราะว่า ไม่งั้นอะไรก็จะออกมาเป็นข่าว จนกระทั่งมีการเอาไปเขียนข่าวแซวผมว่า ผมค่อนข้างที่จะหยิ่งๆ ไม่ค่อยพูดอะไร

ในช่วงสมัยที่ผมเป็นนายทหารคนสนิท จะมีเพื่อนๆ ผมหลายๆ คนที่เป็นนายทหารคนสนิทนายทหารชั้นผู้ใหญ่ท่านอื่นๆ ด้วย ผมเองมักจะถูกเรียกว่า ทส.ใหญ่ มีอยู่ครั้งหนึ่ง ผมเองนั้นไปในที่หนึ่ง ซึ่งมีนายทหารชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง เป็นเจ้าของงาน ท่านเห็นผมยืนเฝ้า แต่ ผบ.ทบ. เพราะว่าผมก็ทำอย่างนี้มาตลอด พูดต่างๆ ก็คือ ผบ.ทบ. ไม่เคยแคลาดสายตา ไม่ว่าท่านจะทำอะไร นายทหารชั้นผู้ใหญ่ท่านนั้นคงสงสัย เพราะผมว่าก็ไม่ได้ท่านอะไร ท่านเลยยกกาแฟมาให้ ผมก็ขอบคุณท่าน พอท่านเดินไป เพื่อนผมซึ่งเป็นนายทหารคนสนิทของนายทหารชั้นผู้ใหญ่ท่านนั้นก็เดินมาแซวผมว่า

“ไอ้โห ภู่นะซงกาแฟให้นายกู แต่มึงเนียนายกูซงกาแฟให้มึง”

(ขอร้องที่ใช้คำพูดอาจจะไม่สุภาพนะครับ) ผมเองก็เลยหัวเราะออกมาเบาๆ

นอกจากนี้เวลาผมแขกไปใครมาพบปะ ผบ.ทบ. ถ้าเขามีของฝาก ผมเองก็มักจะเป็นคนที่ได้รับของฝากด้วยเสมอ ผมเองก็บอกตัวเองเสมอว่าเราต้องไม่หลงไปกับสิ่งเหล่านี้ เพราะว่าผมทราบดีว่าเขาไม่ได้ให้ เพราะว่าที่ผมเป็นผม แต่เขาให้เพราะว่าเราเป็นคนที่ไม่ใกล้ชิดผู้ใหญ่ เรื่องนี้ผมก็ไม่ได้บอกเฉพาะตัวผม ลูกน้องผมทุกคนผมก็จะพูดกันอยู่เสมอว่า

“มีแต่คนให้เกียรติเรา แต่หลายคนนั้นก็ทำเพราะว่าเราเป็นคนที่ไม่ใกล้ชิดผู้ใหญ่ ไม่ได้ทำเพราะเราเป็นตัวเรา เพราะฉะนั้นก็อย่าไปหลงใหลกับมัน”

และแล้วคำพูดของผมก็เป็นจริงขึ้นมาวันหนึ่งเมื่อผมพ้นจากการเป็นนายทหารคนสนิท ผมเจอนายทหารชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ผมก็ทำความเคารพท่าน แต่ท่านไม่รับการทำความเคารพของผม และมองผมด้วยสายตาเหยียด ว่าไอ้เนี่ยมันเป็นใครกัน ทั้งๆ ที่สมัยตอนที่ผมเป็น ทส. นายทหารท่านนี้ก็มักจะเรียกผมว่าน้องอย่างนั้น น้องอย่างนี้เรื่องนี้สอนอะไรผมหลายอย่างครับ ผมเองถึงพูดกับลูกน้องผมเสมอว่า
“วันนี้เราอาจจะดูสุขสบาย แต่เราก็ต้องพร้อมเสมอที่จะกลับไปแบกเบ้าถือปืน”

เพราะว่าผมคิดอยู่เสมอว่าเราคือทหาร เราคือนักรบ และก็เป็นทหารรบพิเศษด้วย แต่ผมเองไม่ได้กลับไปมีโอกาสนั้นนักรบอย่างที่ผมพูดไว้ เพราะว่าเหตุการณ์ต่างๆ นั้นเปลี่ยนไป...

ติดตาม ผบ.ทบ. ไปจีน หน้าสถานทูตไทย ที่ปักกิ่ง

ติดตาม ผบ.ทบ. ไปสวิสฯ

สมรรถนะที่เปลี่ยนแปลง

6 เมื่อผมมาทำหน้าที่ในสองตำแหน่ง ผมก็เจอแรงกดดันมากพอสมควร เพราะนายทหารหลายท่านที่ผมต้องประสานงาน มองว่าผมเป็นนายทหารเด็กๆ ยังไม่จบรร.เสนาธิการทหารบก แต่ผมก็ไม่ย่อท้อ พยายามหาความรู้เพิ่มเติมตลอดเวลา ขนาดผมไปหารุ่นน้องคนหนึ่งที่เป็นนายทหารคนสนิทผู้บัญชาการสถาบันวิชาการทหารบกชั้นสูง เพื่อไปขอยืมแนวการสอนที่ใช้สอนในรร.เสธ.ทบ. อ่านไปอ่านมาทำให้ผมเริ่มค้นคว้าหาความรู้ เพื่อพัฒนาตนเองให้ปฏิบัติหน้าที่ดียิ่งขึ้น

ชีวิตการเป็นนายทหารคนสนิทนั้น ต้องติดตามผบ.ทบ. ไปทุกหนทุกแห่ง นับว่าเป็นโชคดีสำหรับผมที่ได้มีโอกาสเห็นสิ่งต่างๆ

ตั้งแต่องานพระราชพิธีต่างๆ การไปประชุมของ ผบ.ทบ. ที่รัฐสภา ประกอบกับผมเองจะต้องออกงานสังคมทั้งในประเทศและต่างประเทศ เกือบจะตลอดเวลา ทำให้ผมเริ่มรู้สึกว่าตนเองนั้นยังมีอีกหลายอย่างในโลกนี้ที่เราไม่รู้ ความรู้ที่ผมมีนั้นเป็นเพียงแค่เม็ดทรายในมหาสมุทร (ซึ่งทุกวันนี้ผมเองก็ยังคงคิดอย่างนั้น)

การที่เริ่มอ่านหนังสือมากขึ้น ทำให้มุมมองการเป็นนักรบ ที่เป็นนักรบบแบบฉบับสมัยก่อนได้เปลี่ยนแปลงไป ผมเริ่มมองการเป็นนักรบทางความคิด แทนที่จะเป็นนักรบบแบบที่ผมเคยอยากเป็น อีกทั้งผมยังจำได้ดีว่าผมได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่ง คือ Third Wave ของ Alvin Toffler ที่จุดประกายให้ผมเปลี่ยนแนวรบจากการรบในสนามรบ มาเป็นแนวรบทางความคิดแทน สมรรถภูมิของผมได้เริ่มเปลี่ยนแปลงไปแล้วครับ

ความรู้สึกของผมในขณะนั้นเท่าที่จำได้ก็คือ ผมบอกกับตัวเองว่า เราจะต้องเตรียมการเพื่อวันข้างหน้าตั้งแต่วันนี้ ด้วยการพัฒนาตนเองในเรื่องของ กระบวนและวิธีการคิด เพื่อที่จะปรับตัวเองให้รองรับกับสถานการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ผมนั้นคิดว่า เราไม่สามารถที่จะสร้างสิ่งต่างๆ เหล่านี้ภายในระยะเวลาแค่เพียงข้ามคืน เราต้องสร้างสมสิ่งต่างๆ เป็นแรมปี ผมจึงตัดสินใจเริ่มคิดที่จะเรียนต่อตอนแรกนั้นก็สมัครเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ในคณะรัฐประศาสนศาสตร์ ที่เลือกเรียนก็เพราะว่าจะได้ไม่กระทบต่อหน้าที่ที่ผมปฏิบัติ

นอกจากที่ผมตัดสินใจไปเรียนแล้ว ผมเองยังมานั่งคุยกับลูกน้องที่มาทำงานกับผมตอนทานข้าว ก็หว่านล้อมต่างๆ นานา ให้เขาสนใจเรียน โดยที่ผมจะออกค่าเรียนเทอมแรกให้เพราะว่าเรียนที่

สุโขทัยฯ นั้นราคาไม่แพง ในที่สุดก็มีลูกน้องผมหลายคนตัดสินใจเรียน ก็คิดว่าหลายคนคงจบการศึกษากันแล้ว ในปัจจุบัน (ผมเองนั้นไม่ได้ ติดต่อกลับไปที่หน่วยเก่าเลยไม่ทราบว่าเป็นอย่างไรกันบ้าง แต่ก็ได้ข่าวว่า ได้รับพระราชทานยศ เป็นนายทหารสัญญาบัตรไปแล้ว 2 คน)

ติดตาม ผบ.ทบ. ไปจีน บนเครื่องบินรับรองของจีน

สิ่งที่ผมภูมิใจมากที่สุดก็คือ ในชุดทำงานของผมนั้น เป็นชุดทำงานที่ไม่เหมือนใคร ในแวดวง ทส. และผู้ติดตามนั้นเป็นที่รู้กันว่ามีบางกลุ่มจะจับกลุ่มเล่นการพนันกันทำจรเถื่อนระหว่างรอผู้บังคับบัญชา บางกลุ่มก็แอบหนีไปเดินเล่น แต่ในทีมของผมนั้นทุกคนไม่เคยไปแต่ละสิ่งเหล่านั้น เพราะว่าผมสั่งห้าม และที่ตึกกว่านั้นก็คือ คนที่เรียนสุโขทัยฯ นั้นระหว่างที่รอเขาก็ให้นำหนังสือขึ้นมาอ่าน ก็คืออ่านกันทั้งทีม ทั้งผมและลูกน้องในทีม

ภาพที่ผมเห็น ทำให้ผมเริ่มคิดขึ้นมาว่า ไม่มีอะไรที่จะสร้างโอกาสให้คนได้ดีเท่ากับสร้างให้เขามีโอกาสได้รับการศึกษาที่สูงขึ้น เพราะการศึกษานั้น แต่ละคนก็สามารถนำไปหาเลี้ยงชีพได้ ถึงแม้ผมจะไม่ทราบข่าวว่าคนที่ลงเรียนแต่ละคนนั้นจะจบการศึกษาทุกคนรึเปล่า แต่ผมก็เชื่อว่าเขาเหล่านั้นจำวันที่ผมนั่งพูดคุยกับเขาเพื่อให้เขาลงเรียน

ต่อมาอีกหลายๆ เดือน ทางสถาบันพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้เปิดหลักสูตร วิทยาการคอมพิวเตอร์ในระดับปริญญาโท ภาคค่ำ (เปิดเพียง 5 รุ่น ที่เป็นวิทยาการคอมพิวเตอร์ ผมนั้นเข้าเรียนเป็นรุ่นสุดท้าย หลังจากรุ่นผมไป หลักสูตรก็เปลี่ยนไปเป็น เทคโนโลยีสารสนเทศ) ผมเองนั้นก็มีความสนใจมาก และยอมรับว่าได้รับอิทธิพลมาจากหนังสือ Third Wave, Power Shift และ War and AntiWar ของ Alvin Toffler ที่มองถึงการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกจากสังคมอุตสาหกรรม เข้าสู่สังคมสารสนเทศ การเรียนปริญญาโททางวิทยาการคอมพิวเตอร์ก็เลยกลายเป็นความฝันของผม ภาพการเป็นนักรบแบบเก่าเริ่มที่จะเลือนลางไปจากความรู้สึกในขณะนั้น

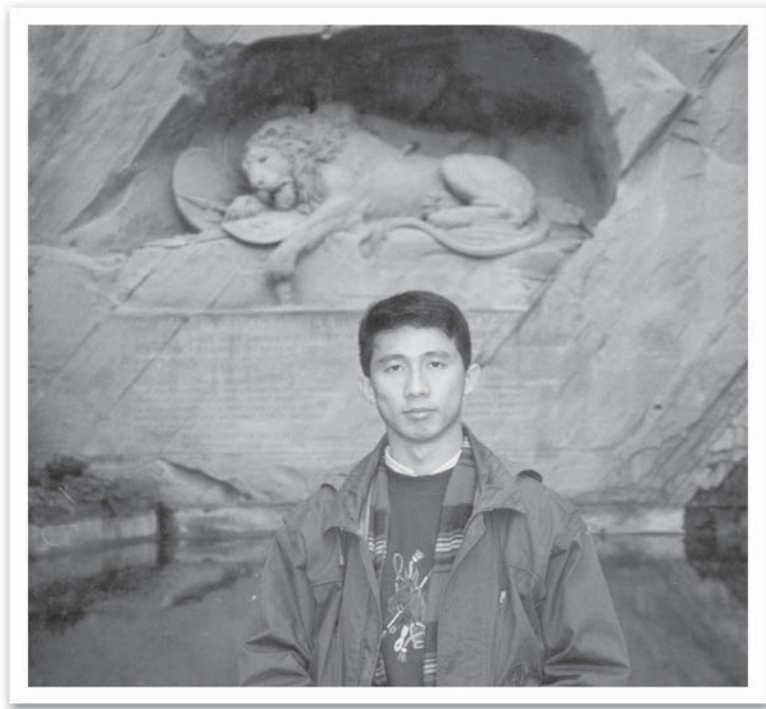
ในที่สุดผมตัดสินใจที่จะลองไปสอบดู โชคดีที่ผมสอบเข้าเรียน ผมก็ขออนุญาตผู้บัญชาการทหารบกไปเรียนตอนกลางคืน ประกอบช่วงนั้นทางหน่วยบัญชาการสงครามพิเศษได้ส่งเพื่อนผม (คนที่เป็นหัวหน้าทีม sniper) มาช่วยแบ่งเบางานของผม ผมเองนั้นในช่วงต้นก็ทำงานอย่างปกติ จะมีงานสังคมตอนเย็นที่บางวันถ้าผมมีเรียนผมจะให้เพื่อนผมไปแทน ทำได้สักพัก ผมก็ถูกย้ายด่วน 24 ชม. เนื่องจากความเข้าใจผิดพลาดบางประการ ระหว่างผมกับผู้บัญชาการทหารบก คืบวันหลังจากการเข้าใจผิดก็ทราบว่าเป็นความบกพร่องจากคนอื่น

ไม่ใช่ความบกพร่องจากผม ผมจำได้ว่าคุณหญิงภรรยาของผู้บัญชาการทหารบก ท่านได้ให้แม่บ้านมาบอกผมว่า ให้ผมไปขอโทษผู้บัญชาการทหารบก ท่านกำลังอารมณ์ดีและท่านเข้าใจ ผมคิดอยู่พักหนึ่ง และผมก็ตอบแม่บ้านไปว่า

“พี่หาผมไม่เจอก็แล้วกันครับ”

ที่ผมตอบเช่นนั้นไปเพราะผมคิดว่าเป็นจุดเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของผมที่จะได้ไปเริ่มต้นเป็นนักรบทางความคิดอย่างเต็มตัว ผมจะเข้าไปเรียนตอนกลางคืนได้ ไม่ต้องพะวงเรื่องการทำงาน เพราะถ้าผมเป็นนายทหารคนสนิท ผมต้องไปกับท่านตลอดเวลา ตลอดเวลาเกือบสองปี ผมไม่ได้กลับบ้านของผมเลยครับ ผมนอนที่บ้านผู้บัญชาการทหารบก และผมใช้เวลาอยู่กับท่านมากกว่าท่านอยู่กับครอบครัวและภรรยาเสียอีก วันรุ่งขึ้นผมถูกย้ายไปทำงานด้านการข่าว ที่ศูนย์ปฏิบัติการกองทัพบก และผมก็ได้ปิดฉากการเป็นนักรบบแบบเก่าไปโดยปริยาย....

ติดตาม ผบ.ทบ. ไปสวีเดน

15.

นักคอมพิวเตอร์

พมไปทำงานด้านการข่าวที่ศูนย์ปฏิบัติการกองทัพบกได้ประมาณ 1 ปี ก็ตัดสินใจที่จะย้ายไปที่กองบัญชาการทหารสูงสุด เพื่อไปทำงานด้านคอมพิวเตอร์ และสารสนเทศอย่างจริงจังตามที่ผมฝันไว้ ผมได้เปิดแนวรบใหม่ คือการรบกับความรู้เทคโนโลยีและความคิด สมรรถุ์ของผมกลายเป็นการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งสารสนเทศและนำสารสนเทศเหล่านั้นมาใช้พัฒนากองทัพ และประเทศชาติ

อย่างไรก็ตามหนทางมิได้โรยด้วยดอกกุหลาบ การต่อสู้ตามแนวความคิดของผมต้องประสบปัญหาอย่างมากในช่วงต้น เพราะหน่วยงานที่ผมไปทำงานนั้น มิได้เป็นเหมือนความฝันที่ผมหวังไว้ เพราะเป็นหน่วยงานราชการ มีการปรับตัวค่อนข้างช้า และขาดความอ่อนตัว

บุคลากรในหน่วยงาน ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง และปัจจัยอีกหลายๆ อย่าง ทำให้ผมรู้สึกว่าผมช่างโดดเดี่ยว ในสมรภูมิตันนี่ยิ่งนัก เหลียวซ้ายแลขวา ก็ไม่มีใครที่จะเป็นแนวร่วมกับผมสักคน ผมจึงได้แต่ก้มหน้าพัฒนาตนเอง และสะสมความรู้ต่างๆ ไปเรื่อยๆ

งานที่ผมได้รับใหม่ๆ เป็นการเรียนรู้การเขียนโปรแกรมด้วยภาษาโคบอล บนเครื่องเมนเฟรม ซึ่งผมเองนั้นก็มีความรู้ลึกที่ต่อต้านอยู่ในใจ ว่าทำไมเราต้องมานั่งเขียนโปรแกรม มากกว่าร้อยบรรทัด เพื่อเรียกข้อมูลจากฐานข้อมูลออกมา ทั้งๆ ที่เราก็มียุคฐานข้อมูลที่สามารถใช้ ภาษา SQL ในการเรียกดูข้อมูลได้ เพียงแต่ต้องทำการย้ายข้อมูลนิดหน่อยเท่านั้นเอง และถ้าเราใช้ SQL เรียกดูข้อมูล เราก็อาจจะเขียนคำสั่ง เพียง 2 - 3 บรรทัด แทนที่เราจะต้องมานั่งเขียนโปรแกรมร้อยกว่าบรรทัด ผมเองก็อึดอัดพอสมควร

เมื่อผมจบการศึกษาในระดับปริญญาโท สาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์จากลาดกระบัง ซึ่งผมใช้เวลาเรียนถึง 3 ปี เพราะที่ใช้เวลา 1 ปีกว่าๆ สำหรับทำวิทยานิพนธ์เพียงอย่างเดียว ตอนแรกก็ตั้งใจว่าจะให้จบภายใน 2 ปีครึ่ง แต่ทำวิทยานิพนธ์ไม่เสร็จ ผมอดภูมิใจไม่ได้ที่ผมจบในเวลา 3 ปี เพราะผมเป็นคนที่สองตั้งแต่เปิดหลักสูตรนี้มาที่จบ 3 ปี คนอื่นๆ ที่เหลือใช้เวลาประมาณ 4 - 7 ปี เพราะส่วนใหญ่ค้างกันที่วิทยานิพนธ์

ผมจำได้ว่าในช่วงที่ผมรู้สึกโดดเดี่ยว ผมจึงตัดสินใจจะย้ายไปเป็นอาจารย์ที่ รร.นายร้อย จปร. เพื่อวัตถุประสงค์สองอย่างคือ ผมได้มีโอกาสถ่ายทอดแนวความคิดให้กับนายทหารใหม่ๆ ที่จะจบไปรับราชการ และผมเองก็มีโอกาสที่จะได้ไปศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

แต่สถานการณ์เริ่มพลิกผัน เมื่อกองบัญชาการทหารสูงสุด ได้ทำการจัดซื้อระบบควบคุมบังคับบัญชา (Command, Control, Communication, and Intelligence : C³I) จาก บริษัท Booz, Allen & Hamilton (BAH) ในราคาหลายสิบล้านเหรียญสหรัฐฯ ในลักษณะ Turn Key โดยบริษัท BAH จะทำการออกแบบ ติดตั้ง และบำรุงรักษา ผู้บังคับบัญชาระดับสูงในหน่วยงานได้มอบหมายให้ผมไปเป็นผู้สังเกตการณ์ ในการประชุมในช่วงต้นกับบริษัท BAH ในการกำหนดความต้องการ แต่การประชุมกำหนดความต้องการนั้นมีการจัดประชุมบ่อย แต่คณะกรรมการส่วนใหญ่มีงานประจำทำให้มีการขาดประชุมกันบ่อย

จนในที่สุดจึงตั้งเป็นคณะทำงานขึ้น โดยที่มีรุ่นพี่ที่จบจากรร.นายร้อย จปร. คนหนึ่งเป็นหลักในขณะทำงาน เห็นผมมาเข้าประชุมมากกว่าคณะกรรมการก็เลยขอตัวผมไปช่วยทำงาน ในขณะนั้นผมต้องตัดสินใจอย่างหนัก เพราะว่าหนทางหนึ่งผมอยากไปเป็นอาจารย์ที่ รร.นายร้อย จปร. ที่จะได้สอนหนังสือ และถ่ายทอดความคิด และยังมีโอกาสได้ไปศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก แต่อีกหนทางหนึ่งผมได้มีโอกาสทำงานในระบบที่มีมูลค่ามหาศาลที่จะมีประโยชน์ต่อกองทัพไทยต่อไป รุ่นพี่ผมท่านนั้นได้มาคุยกับผมถึงสองครั้ง จนในที่สุดผมก็ตัดสินใจไปทำงานกับ ระบบ C³I เพราะว่าไม่มีใครช่วยรุ่นพี่ท่านนั้นทำงานในเวลานั้น และระบบทำลายความสามารถของผมเป็นอย่างมาก

ผมยังจำภาพได้ดีเมื่อเริ่มต้นทำงานนั้น มีนายทหารสองคน กับนายสิบหนึ่งคนเป็นหลัก รุ่นพี่ผมท่านนั้นได้เริ่มหาคนอีกหลายคน มาช่วยงาน การทำงานของบริษัท BAH ถ้าจะพูดถึงหลักการการทำงานนั้นใช้การทำงานภายใต้กระบวนการ System Engineer ที่มีขั้นตอน

ผมเรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างจากการร่วมทำงาน ภายในช่วงระยะเวลาหนึ่งระบบก็ถูกส่งมอบบางส่วน พร้อมทั้งติดตั้งใช้งาน ปัญหาที่ตามมาที่ผมต้องประสบคือ การต่อสู้กับผู้ใช้งานเป็นเรื่องที่ผมยอมรับว่า เป็นเรื่องใหญ่กว่าสิ่งอื่น ผมจำได้ว่า เจ้าหน้าที่ใน US Pacific Command : USPACCOM กล่าวเล่นๆ ว่า ระบบ C³I ของ บก.ทหารสูงสุดนั้นทันสมัยกว่าของเขาเมื่อปี 2540 แต่คนของเราล้าสมัยกว่าเขา ซึ่งผมก็คิดว่าจริงเช่นนั้น

ในขณะทำงานระบบ C³I ผมได้รับมอบหมายงานเฉพาะ คือ เป็นวิศวกรระบบเครือข่าย และต้นปี 2540 คณะทำงาน 4 คนมี รุ่งพีที่่านที่ชวนผมมาทำงาน ผม และเพื่อนร่วมคณะทำงานในขณะนั้นอีกสองคนได้เดินทางไปที่บริษัท BAH ประมาณ 4 เดือน เพื่อที่จะทำการกำหนดความต้องการขั้นสุดท้ายก่อนที่จะเข้าสู่ Critical Design Review : CDR (หลังจาก CDR แล้วผู้จ้างจะเปลี่ยนความต้องการที่กระทบต่อการออกแบบไม่ได้) และรวมไปถึงการฝึกเพื่อรับมอบระบบต่อไป ผมยังมีโอกาสไปที่ Pentagon ไปดูระบบ C³I ในส่วนของกองทัพเรือสหรัฐฯ (ซึ่งระบบ C³I ของกองทัพเรือสหรัฐฯ จะทำการปรับปรุงพัฒนาตามวงรอบทุก 18 เดือน)

เมื่อกลับมาเมืองไทยเราก็ทำงานกันต่อ ปัญหาใหญ่ของเรานั้นก็คือ ผู้ใช้งาน หรือ user ที่ยังมองเห็นเรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเรื่องใหม่ อาจจะไม่เข้าใจหลักการ หรือการนำไปประยุกต์ใช้งาน ประกอบกับระบบนั้นต้องการกำลังพลหลายระดับเข้ามาช่วยกันทำงาน พูดกันง่ายๆ ก็คือ เราต้องรบกับคน ทำยังไงให้เขาเหล่านั้น เข้าใจวิธีการทำงาน และใช้ประโยชน์จากระบบที่เรามีมากที่สุด

ผมจำได้ว่าวันศุกร์ รุ่งฟ้าที่ท่านที่ชวนผมมาทำงาน ท่านบอกให้ผมเชิญผู้ใช้แต่ละหน่วยผลัดกันมาสัมมนาพูดคุยกัน และท่านก็ให้ผมเข้าไปคอยชี้แจง คอยให้ความรู้ที่เราจะประยุกต์ใช้งานจากระบบที่เรา มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดได้อย่างไร ผมคิดว่าเป็นสิ่งที่ดีมาก เพราะว่าสิ่งที่เรามักจะพบก็คือ ผู้ที่ทำงานทางด้านสารสนเทศของหน่วยงาน หรือองค์กร นั้นมักจะคิดว่าตนเองเก่งกว่าผู้ใช้งาน หรือ user ทำให้บางครั้งก็มีการดูถูก และชอบเข้าใจว่า user นั้นไม่รู้เรื่อง

การสัมมนานั้นก็ช่วยให้ user เหล่านั้น มีความรู้ลึกกว่าตัวเอง เป็นส่วนหนึ่งของระบบ และมีความเข้าใจ และอยากจะใช้งานระบบมากขึ้น หน้าที่ของเรา หรือว่าผู้ที่ทำงานทางด้านสารสนเทศนั้นจะเป็นผู้ที่พยายามให้แนวความคิด แนะนำ และเพิ่มเติมความรู้ เพื่อให้ user นั้น คิดอยู่ในกรอบของหลักการ ทฤษฎี และแนวคิด ที่ไปในทางเดียวกัน

หลังจากที่ผมกลับจากต่างประเทศมาทำงานได้ประมาณหนึ่งปี ก็ได้รับทุนมาศึกษาต่อที่สหรัฐฯ ก่อนที่ระบบ C³I จะทำการส่งมอบอย่างเป็นทางการ ชีวิตของผมก็เปลี่ยนแปลงไปอีกแล้ว ก็ต้องห่างบ้านจากเมืองไทยไปใช้ชีวิตในต่างประเทศ...

